

Sygn. akt II K 544/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym

w składzie :

Przewodniczący - SSR Anna Maciak

Protokolant – Jolanta Malka, Anna Chęcińska

w obecności Prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. i 10 kwietnia 2018 r.

na rozprawie

sprawy :

L. T.

ur. (...) w S.

syna S. i D. z d. K.

oskarżonego o to, że: w dniu 16 czerwca 2017 roku w miejscowości B. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I - 1,45 mg/l, II - 1,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łowiczu o sygn. akt II K 150/15 w związku ze skazaniem za przestępstwo prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178 a §1 i 4 kk

o r z e k a :

I. Oskarżonego **L. T.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 178 a §1 i 4 kk skazuje go, a na podstawie art. 178 a §4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Z mocy art. 42 §3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

III. Z mocy art. 43 a §2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,- (dziesięć tysięcy) zł.

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych i kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 544/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łowiczu ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 15 czerwca 2015 roku wydanym w sprawie II K 150/15 Ł. T. został skazany za czyn z art. 178 a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Ponadto Sąd orzekł wówczas wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat oraz świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 22 czerwca 2015 roku.

Dowód:

Odpis wyroku w sprawie II K 150/15 k. 34

W dniu 16 czerwca 2017 roku około godziny 17.00 Ł. T. jechał jako kierowca swoim samochodem marki O. (...) koloru zielonego. Razem z nim jako pasażer podróżował nieustalony mężczyzna w wieku 20 – 25 lat. W miejscowości B. pojazd uległ awarii i Ł. T. zmuszony był się zatrzymać w odległości około 150 metrów od przejazdu kolejowego. Pasażer wysiadł z auta, załatwił potrzebę fizjologiczną i wsiadł ponownie na miejsce pasażera. Następnie Ł. T. opuścił auto, ale miał problem z utrzymaniem równowagi, zatoczył się i próbował zająć miejsce na tylnej kanapie. Ostatecznie wsiadł ponownie za kierownicę.

Zdarzenie to obserwowali okoliczni mieszkańcy R. K. (1) i J. G. (1). Obaj widząc zachowanie Ł. T. doszli do przekonania, że znajduje się on w stanie upojenia alkoholowego i może stwarzać zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. J. G. (1) znajdujący się we własnym mieszkaniu zadzwonił na numer alarmowy 112, po czym wyszedł z domu. Z kolei R. K. (1) podszedł do samochodu i zapytał, gdzie są kluczyki. Ł. T. zaczął z nim dyskutować, twierdził, że pojazdem kierowała osoba trzecia. Po chwili wraz z pasażerem opuścił auto i udał się w kierunku stacji PKP. J. G. (1) podszedł do R. K. (1), powiedział mu, że zawiadomił o zdarzeniu policję, chwilę z nim porozmawiał, po czym udał się do domu po rower i pojechał nim na stację. Zobaczył, że obaj mężczyźni z O. siedzą na peronie i wrócił do domu.

Po około 15 minutach Ł. T. szedł w kierunku swojego auta. Obok zatrzymał się inny pojazd i oskarżony wsiadł do niego chcąc odjechać. J. G. (1) podszedł jednak do tego pojazdu i poprosił Ł. T., by wysiadł i razem z nim poczekał na przyjazd policji. Oskarżony opuścił pojazd i wraz z J. G. (1) i R. K. (1) usiadł na pobliskim przystanku autobusowym

Dowód:

Zeznania J. G. k. 15 v, R. K. k. 18 v

Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji poddali Ł. T. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone na miejscu badania urządzeniem A. I. nr (...) wykazały: o godzinie 18:05 – 1,45 miligrama alkoholu w litrze wydychanego powietrza, a o godzinie 18:28 – 1,38 mg/l. Następnie Ł. trocki został przewieziony do Ł. i ponownie poddano go badaniom, tym razem urządzeniem Alkometr A 2.0. Badanie z godziny 19:06 dało wynik 1,34 mg/l, a o godzinie 19:07 – 1,32 mg/l.

Dowód:

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2, 3

Ł. T. ma obecnie 21 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Nie ma wyuczonego zawodu. Utrzymuje się z prac dorywczych, z tego tytułu osiąga dochód w wysokości około 1000 złotych. Jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 1,5 roku. Posiada samochód O. (...) z 1999 roku o wartości 1500 złotych (protokół przesłuchania k. 22, akt oskarżenia k. 66)

Oskarżony był już w przeszłości karany, w tym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości (w wyżej opisanej sprawie II K 150/15).

Ponadto wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie II K 384/15 Ł. T. został skazany za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 10 września 2015 roku na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Następnie wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 roku w sprawie II K 581/15 Sad Rejonowy w Łowiczu skazał Ł. T. za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 11 grudnia 2015 roku na karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka. W toku postępowania wykonawczego kara grzywny została zamieniona na pracę społecznie użyteczną, a następnie na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 03 października 2016 roku w sprawie II K 216/16 Ł. T. został skazany za czyn z art. 35 ust. 1 a ustawy o ochronie zwierząt na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Dowód:

dane o karalności k. 9 – 10,

odpisy wyroków k. 31 – 34.

Ł. T. już po popełnieniu czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania został prawomocnie dwukrotnie skazany za kolejne przestępstwa.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 14 lipca 2017 roku w sprawie II K 189/17 został on uznany za winnego czynu z art. 233 § 1 k.k. i skazany za to na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata próby, oddany pod dozór kuratora i zobowiązany do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Z kolei wyrokiem z dnia 06 lutego 2017 roku (prawomocnym od dnia 03 sierpnia 2017 roku) oskarżony został skazany za czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd orzekł także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat i 10.000 świadczenia pieniężnego.

Dowód:

dane o karalności k. 71 – 72.

Ł. T. był też wielokrotnie karany za wykroczenia drogowe.

Dowód:

dane o karalności za wykroczenia drogowe k. 26 – 28.

Oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 16 czerwca 2017 roku wypił sam około pół litra wódki. Od rana był u niego T. R., który nie spożywał alkoholu. Oskarżony poprosił go, żeby go zawiózł do Ł.. T. R. zgodził się, pojechali samochodem oskarżonego najpierw do P., później do T. do domu. Chcieli zatankować auto i kierowali się w stronę N.. Za przejazdem w B. popsuł się im samochód, pękł przegub. Zatrzymali się na poboczu i ustalili, że T. uda się po pomoc. Oskarżony poszedł w kierunku sklepu w B., by kupić alkohol. Nie doszedł do sklepu, był pijany i zmęczony i usiadł na przystanku. Po chwili nadjechał radiowóz i policjanci powiedzieli, że to on kierował samochodem i musi z nimi pojechać na komendę. Dalej oskarżony nie pamięta, co się działo, z komendy odebrał go kolega M. K.. Dopiero następnego dnia dowiedział się, że jego auto było holowane. Oskarżony nie przypomina sobie, żeby go ktoś zatrzymywał i kazał czekać na przyjazd policji. Z pewnością tego dnia nie kierował swoim autem, kierował nim T. (k. 23). To jest jego znajomy, mieszka w miejscowości P., pracuje dorywczo na wyjazdach, wraca do domu co dwa tygodnie (k. 50).

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, gdyż nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W szczególności pozostają w sprzeczności z zeznaniami J. G. (1) i R. K. (1), którzy kategorycznie i konsekwentnie podawali, że są całkowicie pewni, iż samochodem O. kierował Ł. T., którego zatrzymali do czasu przyjazdu patrolu policji i który był wcześniej znany J. G. (3).

Wyjaśnień oskarżonego nie potwierdził także T. R., który zaprzeczył, aby to on kierował samochodem w dniu zdarzenia. Przyznał, że po rozmowie z Ł. T. zgodził się zeznać, iż był kierowcą O. w dniu 16 czerwca 2017 roku, jednak później przemyślał swoją sytuację i zdecydował się zeznać prawdę. Należy zaznaczyć, iż J. G. (1) i R. K. (1) potwierdzili, że oprócz Ł. T. w pojeździe był jeszcze jeden mężczyzna, ale podany przez nich rysopis nie pasuje do T. R.. Obaj świadkowie wskazali, że towarzysz oskarżonego był młodym człowiekiem w wieku 20 – 25 lat, a T. R. ma obecnie lat 62.

Ł. T. miał powody, by fałszywie wyjaśniać w niniejszej sprawie. Zdawał sobie sprawę z tego, że był już w przeszłości kilkakrotnie karany, w tym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i obecnie grozi mu realnie surowa kara.

W przeciwieństwie do oskarżonego J. G. (1) i R. K. (1) nie są w żaden sposób osobiście zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania. Tylko z uwagi na poczucie obowiązku i postawę obywatelską zdecydowali się interweniować widząc nietrzeźwego kierującego. Nie mieli powodu, aby niesłusznie pomawiać Ł. T. i wskazywać na niego jako kierowcę, jeżeli nie byłiby tego całkowicie pewni.

Zeznania świadków z postępowania przygotowawczego i z rozprawy nieco się różnią w szczegółach. Zdaniem Sądu wynika to z upływu czasu i zacierania się pewnych detali w pamięci. Jednocześnie świadczy też o tym, że J. G. (1) i R. K. (1) nie przygotowywali się do składania zeznań przed Sądem, nie kontaktowali się ze sobą i nie ustalali wspólnej wersji.

Wiarygodne są także zeznania T. R., który szczerze przyznał, że był namawiany przez oskarżonego do tego, by podać przed organami ścigania, iż to on kierował samochodem O. (...) w dniu 16 czerwca 2017 roku. Jednak po przemyśleniu sytuacji pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań świadek nie zdecydował się wbrew faktom bronić Ł. T. przed odpowiedzialnością karną. Ostatecznie T. R. zeznał, że w dniu zdarzenia w ogóle nie widział się z oskarżonym i to na pewno nie on kierował samochodem, ani się w nim wówczas nie znajdował. Zeznania świadka korespondują z depozycjami J. G. (1) i R. K. (1) tworząc z nimi spójną i logiczną całość.

Na wiarę zasługują protokoły użycia urządzeń służących do oznaczania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania przeprowadzono łącznie 4 razy, uzyskane wyniki korelują ze sobą. Ł. T. nie kwestionował wyników tych badań ani sposobu ich przeprowadzenia, nie żądał też pobrania krwi. Przyznał podczas badania, że spożywał alkohol w postaci wódki, choć odmówił podania dalszych szczegółów. Istotne jest natomiast to, że potwierdził, iż po opuszczeniu samochodu miał zamiar kupić alkohol, jednak tego nie uczynił i więcej alkoholu już nie pił.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci pozostałych dokumentów. Ich autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane w toku procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Czynu z art. 178 a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym

Drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych (art. 1 ustawy). (...) zamieszkania to obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe (wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe – Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., III KK 270/07, Prok. i Pr.-wkl. 2008, nr 5, poz. 2). Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Stan nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k. zachodzi, gdy:

- 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub
- 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Przeprowadzone badania stanu trzeźwości Ł. T. wykazały: o godzinie 18:05 – 1,45 mg/l, o godzinie 18:28 – 1,38 mg/l, o godzinie 19:06 – 1,34 mg/l, o godzinie 19:07 – 1,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania te potwierdzają, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że Ł. T. swoim zachowaniem w dniu 16 czerwca 2017 roku wyczerpał znamiona występku z art. 178 a § 1 k.k.

Z kolei § 4 artykułu 178 a k.k. stanowi, że jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Należy stwierdzić, że Ł. T. wyczerpał dyspozycję także tego przepisu, gdyż był on w przeszłości karany za czyn z art. 178 a § 1 k.k. – wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie II K 150/15. Wyrokiem tym orzeczono między innymi zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Zakaz ten biegł od uprawomocnienia się wyroku, to jest od dnia 22 czerwca 2015 roku i w czasie obecnie zarzucanego oskarżonemu czynu nadal obowiązywał.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Mając na uwadze wyniki badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżony nie mógł sądzić, iż jest trzeźwy, dlatego wolno mu kierować pojazdem. Oskarżony ma obecnie 21 lat, był już karany za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, posiada określony bagaż życiowych doświadczeń, stąd należy przyjąć, że spożywając alkohol, zdawał sobie sprawę i akceptował fakt, że jego stan wyklucza jazdę samochodem. Musiał też mieć świadomość wpływu alkoholu na swój organizm, jak i czasu trzeźwienia. Nie mógł mieć również wątpliwości co do karalności takiego zachowania, zwłaszcza, że w przeszłości odpowiadał już za podobne przestępstwo. Zresztą Ł. T. musiał mieć też świadomość, iż obowiązuje go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych – za jego złamanie był wcześniej dwukrotnie karany, a ponadto nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami.

Nie budzi najmniejszych zastrzeżeń okoliczność, iż oskarżony, znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował samochodem w ruchu lądowym oraz że uczynił to mimo że był już skazany za czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Oskarżony dopuścił się umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierował pojazdem mechanicznym mając świadomość, że jest w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrywał się żadnej okoliczności wyłączającej bezprawność czynu albo winę sprawcy.

Ł. T. jest osobą pełnoletnią o określonym stopniu życiowych doświadczeń. Nie ma też żadnego powodu, aby kwestionować jego poczytalność w czasie czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymienione w art. 53 k.k.

W niniejszej sprawie występuje szereg okoliczności obciążających. Okolicznościami takimi są: znaczny stopień nietrzeźwości, uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwo podobne oraz za inne przestępstwa, a także za wykroczenia drogowe. Ł. T. zachowaniem swoim okazał całkowite lekceważenie dla zasad bezpieczeństwa na drogach publicznych. Jego zachowanie nie znajduje żadnego racjonalnego wytłumaczenia.

W ocenie Sądu w sprawie nie występują żadne okoliczności łagodzące.

W związku z powyższym, uznając winę oskarżonego Sąd wymierzył Ł. T. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Art. 69 § 4 zdanie drugie k.k. stanowi, iż wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Zdaniem Sądu okoliczności sprawy nie wskazują, aby niniejszy wypadek w sposób szczególny uzasadniał warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Oskarżony nie wykazał jakiegokolwiek refleksji, próbował przerzucić odpowiedzialność na inną osobę, a jego stan nietrzeźwości był znaczny. Uprzednia kilkukrotna karalność Ł. T. mimo młodego wieku także przemawia przeciwko postawieniu wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i uznaniu, że warunkowe zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Tym samym brak jest przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego. Jednocześnie Ł. T. swoją dotychczasową postawą nie wykazał, że celowe byłoby skorzystanie z możliwości wynikającej z art. 37 a k.k. i wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju. Oskarżony popełniając kolejne przestępstwo powinien być się liczyć z negatywnymi konsekwencjami. Ponadto należy zauważyć, że orzeczona wobec niego w innej sprawie kara grzywny została zamieniona najpierw na pracę społecznie użyteczną, a następnie na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec Ł. T. obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Określając rodzaj pojazdów Sąd stwierdził, iż istnieje potrzeba całkowitego wyeliminowania oskarżonego z ruchu drogowego jako osoby, która prowadząc pojazd mechaniczny, dopuściła się po raz kolejny przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Art. 42 § 3 k.k. stanowi, że Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. (...) chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Sformułowanie użyte w końcowej części tego przepisu wskazuje na wyjątkowy charakter odstępstwa od zasady wyrażonej na początku cytowanego przepisu. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się takiego wyjątkowego wypadku uzasadnionego szczególnymi okolicznościami, przeciwnie – nie znalazł żadnych okoliczności, które w jakikolwiek sposób mogłyby usprawiedliwić zachowanie oskarżonego.

Sąd orzekł także od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej obligatoryjne świadczenie pieniężne w minimalnej kwocie 10.000 złotych stosownie do treści art. 43 a § 2 k.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację osobistą, majątkową brak stałego zatrudnienia oraz fakt, że obecnie przebywa on w zakładzie karnym.